

Arrest

**nr. 70 238 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 19 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, dient op 22 maart 2004 een asielaanvraag in die resulteert in de beslissing van 3 juni 2004 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekende partij weigert toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Raad van State wordt verworpen bij arrest nr. 182.421 van 28 april 2008.

Op 30 juni 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing tot weigering tot in overwegingname van 4 juli 2008 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken.

Op 7 mei 2010 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 1 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijver als werknemer of werkzoekende.

Op 6 januari 2011 verkrijgt de verzoekende partij een E-kaart.

Op 9 augustus 2011, met kennisgeving op 19 augustus 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (B., R.) geboren te Kosice, op (in) 09.06.1973 van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 01.07.2010 de aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer en verkreeg op die basis op 13.12.2010 de bijlage 8, op 06.01.2011 vervangen door een E-kaart. Ter staving van die aanvraag legde betrokkene een arbeidscontract van de firma 'S. B.NV' voor waar hij zou starten op 26.11.2010 als arbeider.

Uit verder onderzoek van het dossier, is echter gebleken dat betrokkene nooit effectief tewerkgesteld was bij de vernoemde firma (raadpleging RSZ databank, dimona). Gezien betrokkene de bijlage 8 in ontvangst nam nadat het vermeende arbeidscontact van start was gegaan, moet betrokkene zich wel degelijk ervan bewust geweest zijn dat het voorgelegde contract niet met de werkelijkheid overeenstemde. Betrokkene wist op succesvolle wijze de Belgische autoriteiten te misleiden om het verblijfsrecht als EU-onderdaan te kunnen bekomen. De valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten die betrokkene daartoe aanwendde, was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Vandaar dat er overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"De enige motivering is dat mijn verzoeker onvoldoende tewerkstelling bewezen heeft in de periode 02.09.2009 tot 10.09.2010. Nochtans heeft verzoeker voorgelegd dat hij alle mogelijke stappen ondernomen heeft om tewerkstelling te vinden. Zo heeft hij wel degelijk gewerkt, maar heeft de werkgever hem niet officieel ingeschreven en hem na korte tijd ook gezegd dat hij niet meer moest komen. Mijn verzoeker is dan ook ongewild het slachtoffer van een misbruik. Hij heeft ook gesolliciteerd bij werkgevers. Hij heeft ondertussen wel terug werk (stuk 2)."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 40 en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Terwijl: verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar hij stelt in het verzoekschrift dat de enige motivering is dat hij onvoldoende tewerkstelling heeft bewezen in de periode 02.09.2009 tot 10.09.2010. Dit wordt geenszins in de bestreden beslissing gesteld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt op basis van artikel 42septies Vreemdelingenwet omdat hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten aanwendde die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Hiertoe werd gemotiveerd dat verzoeker op 13.12.2010 de verklaring van inschrijving als werknemer verkreeg (bijlage 8) die op 06.01.2011 werd vervangen door de E-kaart na voorlegging van een arbeidscontract van de firma 'S. B.NV' waar hij zou starten op 26.11.2010. Doch uit verder onderzoek van het dossier bleek dat verzoeker nooit effectief tewerkgesteld was bij de vernoemde firma (raadpleging RSZ databank, dimona). Verder werd er op gewezen dat verzoeker de bijlage 8 in ontvangst nam nadat het vermeende arbeidscontract van start was gegaan, zodat hij zich wel degelijk ervan bewust geweest moet zijn dat het voorgelegde contract niet met de werkelijkheid overeenstemde. Verzoekende partij wist dus op succesvolle wijze de Belgische autoriteiten te misleiden om het verblijfsrecht als EU-onderdaan te kunnen bekomen.

Verder werd tevens verwezen naar artikel 57 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft wat de juridische grondslag is van deze beslissing.

Terwijl: de bewering van verzoeker dat hij wel degelijk heeft gewerkt, maar dat de werkgever hem niet officieel heeft ingeschreven en hem na korte tijd heeft gezegd dat hij niet meer moest komen niet gestaafd wordt met enig stuk. Verwerende partij kon zich bij het nemen van de bestreden beslissing enkel baseren op de stukken zoals deze aanwezig zijn in het administratief dossier. Daaruit bleek duidelijk dat verzoeker nooit effectief is tewerkgesteld geweest bij de desbetreffende firma en dat hij dit op het moment dat hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 8 en een E-kaart heeft verzwegen.

Het feit dat verzoeker ondertussen opnieuw werk gevonden heeft, doet niks af aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 42 septies van de vreemdelingenwet en naar artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en bevat de feitelijke grondslag, met name dat de verzoekende partij misleidende informatie heeft gegeven bij het indienen van haar aanvraag omdat zij een arbeidsovereenkomst voorlegde terwijl deze arbeidsovereenkomst niet met de werkelijkheid overeenstemde omdat zij nooit tewerkgesteld geweest is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij wel heeft gewerkt en alle stappen heeft ondernomen om tewerkstelling te vinden bekritiseert zij de inhoud van de bestreden beslissing zodat zij meent dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Bij deze beoordeling plaatst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing om zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Dit impliceert dat hij geen rekening kan houden met stukken die niet aan de verwerende partij zijn bekendgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, in casu de nieuwe arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij inmiddels zou hebben afgesloten.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Uit het administratief dossier blijkt onomstotelijk dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkreeg in functie van de aanvraag die zij indiende met voorlegging van een arbeidsovereenkomst met de NV S.B. die voordien, voor het indienen van de aanvraag, al was aangegaan. Het kan niet ernstig betwist worden dat deze arbeidsovereenkomst doorslaggevend was voor de toekenning van het verblijfsrecht. Het verzoekschrift schijnt dit niet te betwisten. Verder blijkt uit de opzoeken die de verwerende partij deed dat de verzoekende partij nooit in de Dimonadatabank gemeld is geweest. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat de verzoekende partij de overheid misleidt door bij het indienen van de aanvraag een lopende arbeidsovereenkomst voor te leggen terwijl de verzoekende partij geen uitvoering gaf aan de arbeidsovereenkomst zodat deze niet overeenstemde met de werkelijkheid. Dit determinerend motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Waar de verzoekende partij stelt dat zij wel werkte maar de werkgever haar niet inschreef en na korte tijd zei dat de verzoekende partij niet diende terug te komen, en dat zij alle stappen heeft ondernomen om werk te vinden en gesolliciteerd heeft, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een loutere bewering is, door niets gestaafd en evenmin kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing is genomen omdat zij onvoldoende heeft gewerkt berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing nu deze stelt dat het verblijfsrecht wordt beëindigd omdat de verzoekende partij misleidende informatie gaf die doorslaggevend was voor de toekenning van het verblijf.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen zodat de motiveringsplicht niet is geschonden.

Omdat de verzoekende partij geen andere grieven aanvoert zijn evenmin de artikelen 40 en 42bis van de vreemdelingenwet geschonden daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen geschonden zijn.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN